

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 26CoE/105/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213203215
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Pilek
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4213203215.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v exekučnej veci oprávneného: BENCONT INVESTMENTS, s. r. o., so sídlom Astrová 2/A, Bratislava, IČO: 36 432 105, zast. verita, s.r.o., so sídlom Karpatská 18, Bratislava, IČO: 35 940 875, proti povinnej: C. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX/XX, A., o vymoženie sumy 872,75 eura s príslušenstvom a ďalších trov exekúcie, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno č.k. 15Er/238/2013-14 zo dňa 30. januára 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Komárno č.k. 15Er/238/2013-14 zo dňa 30. januára 2014 potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora Mgr. Jany Sitásovej o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2 a 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len "Exekučný poriadok"), § 45 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), § 2 písm. a) a b), § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 4, 5, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, smernicou Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a rozhodnutiami Súdneho dvora ES vo veci C-240/98, C-168/2005, C-243/2008, C-40/2008.

Súd prvého stupňa u úradnej povinnosti ex offio skúmal, či žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul súd v súlade so zákonom. Exekučný titul sa totiž skúma z materiálnej aj formálnej stránky. V posudzovanej veci sa oprávnený domáhal návrhom na vykonanie exekúcie vymoženia pohľadávky vo výške 872,75 eura s príslušenstvom a ďalších trov exekúcie. Súd prvého stupňa mal riadne preukázané a to predložením Obchodných podmienok pre úver, ktoré sú súčasťou zmluvy, že súčasťou obsahu formulárovej zmluvy je aj rozhodcovská doložka čl. 11.2 Prechodné a záverečné ustanovenia. Podľa názoru súdu je však dojednanie rozhodcovskej doložky v Obchodných podmienkach, ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou, neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatná. Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber. Mal možnosť zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všetkým podmienkam, teda aj tomu, že prípadný spor sa bude riešiť v rozhodcovskom konaní. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by sa podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu alebo

podat návrh na štátnom súde, ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu, prípadne ak sa v jej rámci vopred vzdá svojho práva zvoliť si spôsob riešenia prípadných sporov. Neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom. Akékoľvek plnenie priznané rozhodcom na základe takejto doložky, ktorá odporuje dobrým mravom, je plnením taktiež v rozpore s dobrými mravmi. Na podklade uvedeného súd prvého stupňa dospel k záveru, že žiadosť súdneho exekútora je potrebné v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zamietnuť, nakoľko dojednanie rozhodcovskej doložky uvedené v obchodných podmienkach pre úver, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, na základe ktorej bol vydaný exekučný titul, bolo v rozpore s dobrými mravmi, vyššie citovanými ustanoveniami slovenského právneho poriadku ako aj právneho poriadku Európskeho spoločenstva. Výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom, nakoľko takto dojednanou rozhodcovskou doložkou bola odopretá ochrana spotrebiteľa, ktorú mu poskytujú vyššie uvedené ustanovenia. Dojednaná rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa. Preto súd prvého stupňa postupujúc podľa § 45 ods. 1 a 2 zákona o rozhodcovskom konaní rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého uznesenia a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote odvolanie.

Svoje odvolanie oprávnený odôvodnil § 205 ods. 2 písm. a), d) f) a e) OSP, pričom uviedol, že prekročením zákonných limitov pre skúmanie žiadosti o vydanie poverenia a to skúmaním iných listín ako pripúšťa výslovné znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd prvého stupňa vychádzal pri rozhodovaní z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistil skutkový stav, ktorý neobstojí a odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. S poukazom na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku uviedol, že exekučný súd nemá zákonné oprávnenie skúmať a hodnotiť iné listiny, napr. zmluvu o úvere, ktorá obsahuje rozhodcovskú doložku. Inak povedané, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu nie je vecne príslušný vo veci konať či už ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo ako súd konajúci o opravnom prostriedku, ale práve len ako tzv. exekučný súd. Z povahy veci teda nie je možné priznať exekučnému súdu väčší rozsah vecnej preskúmvacej pôsobnosti, než akou v prospech uvedenej interpretácie nesvedčia len jazykové, logické a systematické dôvody, ale aj premenné historického výkladu. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 159/2009. Mal za to, že exekučný súd je oprávnený skúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul len v zákonom určených medziach. O platnosti rozhodcovskej doložky rozhoduje rozhodcovský súd a preto prekážka rozsúdenej veci bráni tomu, aby bola opätovne posúdená. Teda je tu prekážka „res iudicata“ a uvedeným konaním dochádza k porušeniu článku 2 ods. 2 Ústavy SR, nakoľko súd svojím konaním išiel nad rámec zákona. Nie je možné, aby súdy ignorovali vôľu zákonodarcu, ktorú jasne vyjadril pri konštruovaní vzťahu medzi súdnym a rozhodcovským konaním. Dal do pozornosti, že oprávnený Poštová banka postupovala v súlade s § 93 b) zákona o bankách, ktorý jej ukladá povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky s tým, že v predmetnom bode je klientovi daná možnosť neprijať túto zákonom stanovenú ponuku. Konštatoval aj nesprávne aplikovanie ustanovení Občianskeho zákonníka a § 153 ods. 1 OSP. Poukázal aj na odlišný postup iných súdov v tejto oblasti. Konštruovaním nového skutkového stavu bez účasti oprávneného a odňatím možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a skutkovému stavu súd prvého stupňa vychádzal pri rozhodovaní z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistil skutkový stav, ktorý neobstojí a odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom. Mal za to, že súd prvého stupňa tak neprímerane zvýhodnil povinného pred exekučným súdom, čím bol porušený princíp rovnosti účastníkov konania, keďže bez toho, aby povinný urobil akýkoľvek právny úkon, ho nezákonne zvýhodňuje len na základe jeho postavenia. Exekučný súd nahrádza pasivitu povinného, bez toho, aby povinný urobil akýkoľvek úkon a svojím postupom znemožnil uplatniť právo priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku. Všetko uvedené oprávnený konštatoval s poukazom na rozsiahlu judikatúru súdov a Ústavného súdu SR v tejto oblasti.

Na podklade vyššie uvedených skutočností oprávnený navrhol zmenu napadnutého rozhodnutia tak, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovie, príp. alternatívne navrhol napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a zistil, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP.

Odvolací súd mal z obsahu spisu preukázané, že exekučné konanie sa začalo dňa 30.01.2013, kedy bol súdnemu exekútorovi doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor písomným podaním, ktoré bolo súdu prvého stupňa doručené dňa 15.02.2013 požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade vykonateľného rozhodnutia - rozhodcovského rozsudku sp. zn. BWB01120441 zo dňa 17.08.2012. Následne súd prvého stupňa vydal napadnuté uznesenie.

Podľa § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Podľa § 45 ods. 2 citovaného zákona, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Odvolací súd uvádza, že spotrebiteľská zmluva je v našom právnom poriadku definovaná v § 52 Občianskeho zákonníka ako každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Podmienkou pre posudzovanie zmlúv ako spotrebiteľských je skutočnosť, že zmluvnými stranami sú dodávateľ a spotrebiteľ, pričom jej charakteristickým znakom je to, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, za podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ bez možnosti spotrebiteľa tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Tieto zmluvy sú spravidla vopred pripravené na formulároch a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu tejto zmluvy alebo jej zmeny. Odvolací súd preto poukazuje, že medzi účastníkmi sa jedná o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia o spotrebiteľskom práve.

Z predloženej zmluvy o úvere totiž vyplýva, že (pôvodný) oprávnený vystupuje ako veriteľ, pričom medzi predmety jeho činnosti patrí aj poskytovanie úverov, teda oprávnený pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a považuje sa za dodávateľa. Z úverovej zmluvy je taktiež preukázané, že povinná uzatvárala zmluvu ako fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a považuje sa teda za spotrebiteľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

Ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka sa vzťahujú práve na taký druh zmlúv, pri ktorých spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť ich obsah. Ide o osobitnú ochranu v rámci ochrany spotrebiteľa, pričom zákon v § 53 vymedzuje neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a rozlišuje, či boli individuálne dojednané alebo nie. Je teda dôležité, či spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť sa s nimi pred uzavretím zmluvy ale taktiež aj to, či ich mal možnosť ovplyvniť. V tomto smere sa zabezpečuje ochrana najmä tým zmluvám, pri ktorých sa zmluvné podmienky pripravujú vopred a pri ktorých spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť ich obsah. Z predmetnej zmluvy o úvere je zrejmé, že bola vopred pripravená oprávneným pre veľký počet spotrebiteľov, z čoho vyplýva, že povinná nemohla ovplyvniť jej obsah a zmluvné dojednania, ide teda o štandardnú spotrebiteľskú zmluvu, ktorú možno označiť aj ako formulárovú, adhéznú a na spotrebiteľské vzťahy je potrebné aplikovať spotrebiteľské právne normy bez ohľadu na to, či došlo k tzv. voľbe práva, alebo či sa jedná o tzv. absolútny obchod.

Odvolačný súd v tomto smere poukazuje aj na ustanovenia § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) v spojení s ustanoveniami § 44 ods. 2, § 57 ods. 1 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku. V zmysle týchto ustanovení v prípade, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, exekučný súd musí posudzovať aj to, či rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní a či nie sú naplnené dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 45 ods. 1 a 2 zákona o rozhodcovskom konaní. Ak by exekučný súd tieto dôvody zistil už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, musí žiadosť súdneho exekútora zamietnuť (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). V prípade, ak by exekučný súd tieto dôvody zistil neskôr, t.j. až po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, musí exekúciu následne zastaviť. Odvolací súd poukazujúc na ustanovenie § 57 ods. 1 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku konštatuje, že súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí existenciu niektorého z dôvodov na zastavenie exekúcie. Súd tak v priebehu celého konania ex offo skúma splnenie predpokladov na vedenie exekúcie, preto súd prvého stupňa je oprávnený a aj povinný v prípade zistenia niektorého z dôvodov uvedených v ustanovení § 57 ods. 1 Exekučného poriadku, následne exekúciu zastaviť, pričom tak môže uskutočniť na návrh ako aj bez návrhu. Odvolací súd zdôrazňuje poukaz na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 372/2011-18 zo dňa 13.09.2011 súvisiaceho s problematikou neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že: „všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať“. Ústavný súd SR v citovanom rozhodnutí poukázal aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku z 27. januára 1997 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej“.

Uvedené závery sú v súlade aj s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, v ktorom je uvedené, že „pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný“.

Aj Súdny dvor v rozhodnutí vo veci C-40/08, Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira zo dňa 6. októbra 2009, judikoval, že smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď potom, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offo nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže

takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa jeho vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Odvolací súd preto konštatuje, že súd prvého stupňa v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní správne preskúmal nielen žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul, ale aj zmluvu o úvere č. 9565177807 zo dňa 07.08.2007 a to v súlade s ustanoveniami, ktoré upravujú spotrebiteľské vzťahy. Predmetná zmluva o úvere totiž môže obsahovať viaceré neprijateľné podmienky.

Podľa názoru odvolacieho súdu jednou z neprijateľných podmienok tak ako správne ustálil aj súd prvého stupňa v napadnutom uznesení je aj samotná rozhodcovská doložka (čl. 3 bod 6 Zmluvy o úvere a čl. 11.2 Prechodné a záverečné ustanovenia Obchodných podmienok pre úver verzia 1/2007), ktorá akákoľvek, bez ohľadu na jej formu a znenie obsiahnutá v zmluve uzatvorenej medzi dodávateľom a spotrebiteľom je podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľnou podmienkou, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa a nebola individuálne dojednaná. Takáto rozhodcovská doložka je preto podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. V predmetnom exekučnom konaní ide o tento prípad. Značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa bola spôsobená najmä tým, že spotrebiteľovi bolo zároveň týmto postupom odňaté právo brániť sa a podať žalobu alebo akýkoľvek iný opravný prostriedok na všeobecný súd, pričom ide o právo spotrebiteľa upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky), pričom táto podmienka nebola individuálne dojednaná a je súčasťou úverových zmluvných podmienok oprávneného, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy. Povinná tak rozhodcovskú doložku nemohla nijakým spôsobom ovplyvniť, mohla zmluvu iba ako celok prijať alebo ako celok odmietnuť. Formulácia rozhodcovskej doložky nie je okrem toho ani v súlade so zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, pretože opomenula povinnosť stanovenú v § 93b ods. 2 zák. č. 483/2001 Z.z. a to dať klientovi možnosť neprijať rozhodcovskú doložku - "Klient nie je povinný prijať návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1; ak klient neprijme návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1, tak prípadné spory z obchodu s takýmto klientom sa riešia postupom podľa osobitných predpisov (OSP, Exekučný poriadok)."

Najbližšie k rozhodcovskej doložke má ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, včlenené do Občianskeho zákonníka až novelou účinnou od 01.01.2008. Na zmluvy uzavreté pred týmto dátumom súdu však nič nebráni aplikovať na nekalú rozhodcovskú doložku ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Práve v znení tohto ustanovenia sa nachádza článok 3 smernice Rady č. 93/13/EHS, ktorý bol transponovaný do právneho poriadku SR novelou č. 150/2004 a ktorý priamo upravuje základné predpoklady na posudzovanie zmluvných podmienok. Pokiaľ teda súd dospeje k záveru, že daná podmienka obsiahnutá v spotrebiteľskej zmluve nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a zároveň spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, bude ju považovať za neprijateľnú bez ohľadu na to, či sa nachádza medzi neprijateľnými podmienkami uvedenými jednak v prílohe k tejto Smernici alebo vo výpočte v § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka.

Preto celý postup od rozhodcovskej doložky až po rozhodcovský rozsudok je prejavom zneužitia práv dodávateľa, ktorý si vlastne takýmto postupom zaobstaral ekvivalent rozsudku súdu takmer na akékoľvek plnenie zo zmluvy. Výkon práv oprávneného - dodávateľa podľa predmetnej rozhodcovskej doložky považuje odvolací súd za nezlučiteľný s dobrými mravmi a právnou úpravou ochrany spotrebiteľa, a preto bolo dôvodné aplikovať ustanovenie § 45 ods. 1 a 2 zákona o rozhodcovskom konaní už v štádiu rozhodovania exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nakoľko súdny exekútor žiadal vykonať exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorý vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti (neplatnú rozhodcovskú doložku) ani nemal byť vydaný, nakoľko rozhodcovský súd nemal ani právomoc rozhodovať spor účastníkov konania. Súd prvého stupňa

preto správne zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako celok.

Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa toho, že napadnuté uznesenie bolo vydané bez toho, aby súd riadnym spôsobom vykonal dokazovanie a umožnil oprávnenému sa k vykonaným dôkazom vyjadriť, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že „po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pritom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k nemu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnená a povinní osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O.s.p. V štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O.s.p.) - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to sa oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania a predpokladov pre vyhovieť žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného“ (z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 41/2012 zo dňa 22.03.2012, IV. ÚS 461/2012-26 zo dňa 28.08.2012).

Vo svojom odvolaní oprávnený ďalej poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 499/2012. Odvolací súd preto dáva zároveň do pozornosti aj uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 433/2013-23 zo dňa 10.09.2013 v ktorom ústavný súd konštatoval, „že ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10. júla 2013 rozhodol v prospech sťažovateľky a tiež prijal i ďalšie sťažnosti na ďalšie konanie, ale táto skutočnosť ešte i vzhľadom na vysvetlenie najvyššieho súdu na s. 5 svojho odôvodnenia nemôže mať na „preskúmanú vec účinky záväzného aplikačného pravidla“, ak navyše v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 595/2012 a pod sp. zn. III. ÚS 264/2012 boli sťažnosti sťažovateľky ešte predtým odmietnuté ako zjavne neopodstatnené a s týmito dôvodmi sa III. senát plne stotožňuje“. Odvolací súd sa plne stotožňuje s uvedenými závermi, preto nevidí dôvod na odchylenie sa od doterajšej svojej rozhodovacej činnosti.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.